

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členiek senátu JUDr. J. Henčekovej, PhD. a JUDr. Evy Baranovej v právnej veci žalobkyne: **JUDr. T. K.**, *zastúpenej advokátom JUDr. M. Š., CSc.*, proti žalovanému: **Najvyšší kontrolný úrad Slovenskej republiky**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Odvolacej disciplinárnej komisie žalovaného zo dňa 30. januára 2003, číslo 7840/2002/1.3/HZ, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 13. marca 2008, č.k. 1 S 132/2004-172 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 13. marca 2008, č. k. 1 S 132/2004-172 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia Odvolacej disciplinárnej komisie žalovaného zo dňa 30. januára 2003, číslo 7840/2002/1.3/HZ, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobkyne a potvrdené odvolaním napadnuté rozhodnutie disciplinárnej komisie žalovaného č. 7037/2002/3.2/KM zo 14. novembra 2002 o uložení disciplinárneho opatrenia – prepustenia žalobkyne zo stálej štátnej služby pre nesplnenie povinnosti štátneho zamestnanca vyplývajúcich z ustanovení § 53 ods. 1 písm. b) a písm. r) zákona č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o štátnej službe) z dôvodu zodpovednosti za závažné služobné previnenia, ktorých sa dopustila na Najvyššom kontrolnom úrade SR v sídle úradu žalovaného v mesiacoch august a september 2002 nedodržaním povinností štátneho zamestnanca v zmysle zákona o štátnej službe, Zákonníka práce a príslušných ustanovení Smernice č. 3/2002 o pracovnom čase zamestnancov žalovaného. Z odôvodnenia

napadnutého rozsudku vyplynul záver krajského súdu, že služobné previnenie žalobkyne bolo dostatočne preukázané a žalovaný správny orgán neporušil zákon, keď konanie žalobkyne kvalifikoval podľa § 60 ods. 2 zákona o štátnej službe ako závažné služobné previnenie, pričom uloženie konkrétneho disciplinárneho opatrenia v zmysle § 61 ods. 2 zákona o štátnej službe je vecou voľnej úvahy žalovaného správneho organu.

Včas podaným odvolaním sa žalobkyňa domáhala, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok, zrušil rozhodnutie Odvolacej Disciplinárnej komisie žalovaného zo dňa 30. januára 2003, číslo 7840/2002/1.3/HZ, vec vrátil žalovanej strane na nové rozhodnutie a priznal žalobkyni náhradu trov súdneho preskúmvacieho konania. Namietala, že svedkovia, ktorí boli žalovaným navrhnutí a na pojednávaní krajského súdu vypočutí, neboli spôsobilí byť svedkami, lebo vypovedali napriek tomu, že neboli zbavení mlčanlivosti podľa zákona o štátnej službe. Uviedla, že krajský súd pri zisťovaní skutkového stavu aj so zreteľom na uvedený dôvod vec neskúmal tak, aby bol riadne zistený skutkový stav, pričom samotné svedecké výpovede jednoznačne nepotvrdili právny názor odvolacej disciplinárnej komisie. Ďalej uviedla, že neboli riadnym spôsobom vyhodnotené listinné dôkazy, ktoré žalobkyňa predložila vo svoj prospech.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. K veci uviedol, že v súvislosti s výsluchom svedkov, ktorých navrhol, nešlo o predmet činnosti úradu, teda kontrolnú činnosť, kde by bolo potrebné zachovávať mlčanlivosť, ale o dochádzku a evidenciu dochádzky bývalej štátnej zamestnankyne, ktorá bola kvalifikovaná ako závažné porušenie služobnej disciplíny v zmysle zákona o štátnej službe. Tiež uviedol, že žalobkyňa vypovedala ako svedok v dvoch súdnych sporoch, vedených proti žalovanému, a to po skončení štátnozamestnaneckého pomeru u žalovaného a tiež nemala splnenú podmienku zbavenia mlčanlivosti vedúcim služobného úradu, nakoľko ju v zmysle zákona nepotrebovala, tak ako ani ostatní svedkovia.

Najvyšší súd SR ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) prejednal vec podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 1 v spojení s § 246c OSP. Dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Rozhodol na odvolacom pojednávaní podľa § 250ja ods. 3 OSP dňa 11. februára 2009 rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil.

Z obsahu predložených spisov odvolací súd zistil, že predmetom súdneho preskúmvacieho konania je preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného, ktorým bolo zamietnuté odvolanie žalobkyne a potvrdené prvostupňové rozhodnutie disciplinárnej komisie žalovaného č. 7037/2002/3.2/KM zo 14. novembra 2002 o uložení disciplinárneho opatrenia – prepustenia žalobkyne zo stálej štátnej služby pre nesplnenie povinnosti štátneho zamestnanca vyplývajúcich z ustanovení § 53 ods. 1 písm. b) a písm. r) zákona z dôvodu zodpovednosti za závažné služobné previnenia, ktorých sa dopustila na Najvyššom kontrolnom úrade SR v sídle úradu žalovaného na Priemyselnej ulici č. 2 v mesiacoch august a september 2002 nedodržaním povinností štátneho zamestnanca v zmysle zákona o štátnej službe, Zákonníka práce a príslušných ustanovení Smernice č. 3/2002 o pracovnom čase zamestnancov žalovaného. Prvý zamietajúci rozsudok krajského súdu v danej veci bol zrušený uznesením Najvyššieho súdu SR (sp. zn. 2 Sž-o-KS 93/2005

z 18.7.2006). Po doplnení dokazovania krajský súd opäť žalobu zamietol. Považoval za nedôvodnú námietku žalobkyne, že návrh na začatie disciplinárneho konania bol podaný po uplynutí jedného mesiaca odo dňa, kedy sa navrhovateľ dozvedel o služobnom previnení. Krajský súd v napadnutom rozsudku ďalej uviedol, že z administratívneho spisu žalovaného vyplynulo, že návrh na začatie disciplinárneho konania z 30.09.2002 bol predsedovi disciplinárnej komisie doručený 01.10.2002, t.j. v lehote do jedného mesiaca od zistenia služobného previnenia, o ktorom svedčí záznam z kontroly vykonanej 16.09.2002, ktorý bol vypracovaný 17.09.2002. Na námietky žalobkyne, týkajúce sa väd konania pred správnym orgánom, krajský súd neprihliadol, pretože nemali vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Krajský súd konštatoval, že správny orgán dostatočným spôsobom preukázal porušenie pracovnej disciplíny zo strany žalobkyne, ktoré žalovaný rovnako ako aj súd videl hlavne v tom, že žalobkyňa opakovane uvádzala nepravdivé dôvody svojej neprítomnosti na pracovisku, ktoré ešte neustále menila. Najprv svoju neprítomnosť na pracovisku ospravedlňovala pracovnou cestou, keď jej bola preukázaná nereálnosť pracovných ciest, následne sa bránila tým, že sprevádzala svoju dcéru na vyšetrenie k lekárovi, pričom ako svojho ošetrojúceho lekára uviedla MUDr. V.. Po vypočutí MUDr. V. členmi disciplinárnej komisie bolo zistené, že tento lekár nemá v evidencii pacientov ani žalobkyňu ani jej dcéru a dokonca v čase, keď žalobkyňa tvrdila, že bola u neho na vyšetrení, mal tento lekár dovolenku. Po tomto zistení žalobkyňa znovu zmenila svoje dôvody, ktorými ospravedlňovala neprítomnosť na pracovisku a to tak, že uviedla, že v tom čase bola na ošetrovaní s dcérou v rehabilitačnej klinike E. s.r.o. Potvrdenie o skutočnosti, že dcéra žalobkyne v mesiacoch august - september 2002 bola ošetrovaná v tomto zdravotníckom zariadení podpísal MUDr. J. Z. – konateľ spoločnosti E. s.r.o. Z tohto potvrdenia však nijako nevyplývajú konkrétne dátumy, kedy sa mala dcéra žalobkyne zúčastniť vyšetrení a ani z neho nie je zrejmé meno ošetrojúceho lekára. Otázkou preto zostáva, prečo žalobkyňa, pokiaľ skutočne navštevovala v rozhodnom období nejakého konkrétneho lekára za účelom vyšetrenia, či už svojho alebo svojej dcéry, neuviedla hneď na začiatku pravdivo meno svojho ošetrojúceho lekára a nepredložila o tejto skutočnosti aj jeho potvrdenie. Meno lekára ako aj miesto ošetrenia neustále menila. V dôvodoch napadnutého rozsudku krajský súd ďalej uvádza, že z postavenia štátneho zamestnanca vyplýva, že v súlade so zákonom o štátnej službe by tento mal spĺňať určité charakterové a morálne predpoklady pre vykonávanie postu štátneho zamestnanca, ku ktorým podľa názoru súdu rozhodne nepatrí zavádzanie resp. klamanie svojho zamestnávateľa, či neospravedlnená neprítomnosť v zamestnaní. Krajský súd dospel k právnemu záveru totožnému so záverom správneho orgánu a konštatoval, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného nedošlo k porušeniu zákona. Krajský súd mal za to, že v prejednávanej veci je nesporné, že správny orgán náležitým spôsobom dostatočne zistil stav veci. V konaní bolo preukázané, že žalobkyňa porušila povinnosť dodržiavať určený týždenný služobný čas v kontrolovanom období a Smernicu č. 3/2002 o pracovnom čase zamestnancov. Podľa názoru krajského súdu záver, ktorý žalovaný uviedol v napadnutom rozhodnutí, uložiť žalobkyňu podľa § 61 ods. 2 písm. c) zákona o štátnej službe disciplinárne opatrenie – prepustenie zo stálej štátnej služby, nie je v rozpore so zákonom ani z dôvodu neprimeranosti a neobjektívnosti.

Najvyšší súd SR sa s uvedenými závermi krajského súdu stotožnil. Doplnenie dokazovania vykonal krajský súd v rozsahu dostatočnom pre vyslovenie záveru, že v konaní pred disciplinárnymi komisiami oboch stupňov nebol porušený zákon

a na vady konania nebolo možné prihliadnuť, lebo nemohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP). Nebolo možné prisvedčiť ani tvrdeniu v odvolaní, že svedkovia, ktorí boli žalovaným navrhnutí a na pojednávaní krajského súdu vypočutí, neboli spôsobilí byť svedkami, lebo vypovedali napriek tomu, že neboli zbavení mlčanlivosti podľa zákona o štátnej službe, pretože tvrdená zákonná úprava sa na výsluch svedkov v danej veci nevzťahuje. Podľa § 53 ods. 1 písm. e) zákona o štátnej službe štátny zamestnanec je síce povinný zachovávať mlčanlivosť o skutočnostiach, o ktorých sa dozvedel v súvislosti s vykonávaním štátnej služby a ktoré v záujme služobného úradu nemožno oznamovať iným osobám, a to aj po skončení štátnozamestnaneckého pomeru, ak nie je tejto povinnosti zbavený vedúcim úradu, ak osobitný predpis neustanovuje inak, ale v danej veci nešlo o oznamovanie daných skutočností iným osobám, ale o svedeckú výpoveď pred súdom, ktorú je možné odmietnuť len pri splnení zákonných podmienok § 126 ods. 1 OSP (keby svedeckou výpoveďou spôsobil nebezpečenstvo trestného stíhania sebe alebo blízkym osobám).

Keď teda krajský súd dospel k právnomu záveru, totožnému so záverom disciplinárnych komisií oboch stupňov, a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobkyne, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny. Preto Najvyšší súd SR napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil. Pritom sa stotožnil s právnym posúdením a dôvodmi krajského súdu, viazaný tiež rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 212 ods. 1 OSP ako aj rozsahom a dôvodmi podanej žaloby (§ 249 ods. 2 OSP).

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 OSP tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Neúspešnej žalobkyňi náhrada trov odvolacieho konania nepatrí a žalovanému správnomu orgánu nevznikol zákonný nárok na ich náhradu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

V Bratislave dňa 11. februára 2009

JUDr. Elena Kováčová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová